

ב"ה, גליון כה תשרי תשל"ט
וועד העולמי ללימוד תורה לשמה
ובזכות זה נזכה להגאולה שלימה בקרוב בב"א
מערת אליהו, חיפה, ארץ ישראל

ספר אוצר גן עדן הגנוז ח"א סימן א'

ובמה מתחסד עם קונו בתלמוד תורה, שכל הלומד תורה
גומל חסד לקונו דכתיב "רוכב שמים בעזרך" (דברים לג'
כו'), הוי אומר כשאתם לומדים תורה לשמה אזי אתם
עוזרים לי ואני רוכב שמים ואז "ובגאותו שחקים" (שם)
ומאי שחקים הוי אומר בחדרי חדרים

מאי ניהו אוצרה של תורה דכתיב

"יראת ה' היא אוצרו"

(ישעיה לג' ו'). לפיכך

צריך אדם להיות ירא שמים

ואחר כך ילמוד תורה

... ובספר הבהיר גלה לנו מחברו ע"ה סוד חי העולמים. כי מימיו אנחנו
שותים כשאנו צמאים, כי מימיו מן המקדש המה יוצאים. באמרו שם שנאמר
וצדיק יסוד עולם. ואמר ששני כחות הם, והם אצלו אחד מימינו ואחד

משמאלו. ואמר צדיק יסוד עולם באמצע והוא יוצא ממקומו של עולם והוא שר על אלה השנים, גם בידו נפש כל חי שהוא חי העולמים, וכל לשון [בריאה] בדידיה עבידא. ועליו נאמר "שבת וינפש" (שמות לא' יז') והוא מדת יום השבת. ועליו נאמר "זכור את יום השבת לקדשו" (שם כ' ח'), והא ג"כ [כתיב] "שמור", ההיא במדה שביעית, כאמר דכתיב "את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו" (ויקרא יט' ל'), ומאי ניהו מדה שביעית, זו מדת טובו של הקב"ה. ומאי טעמה אמר את שבתותי תשמורו ולא אמר את שבת"י תשמורו, אלא משל למלך שהיתה לו כלה נאה וכל שבוע ושבוע מזמינה יום אחד להיות עמו. והמלך יש לו בנים נאים ואוהבם, אמר להם הואיל וכן היא, שמחו איתה גם כן ביום שמחתי כי בשלכם אני משתדל ואתם גם כן הדרו אותי. ואחר זה אמר בדמות שואל, ומאי טעמה זכור את יום השבת ושמור, זכור לזכר ושמור לכלה. ומאי טעמה ומקדשי תיראו, שמרו עצמכם מהרהור, שנאמר כי מקדשי קדוש הוא. ולמה, כי אני ה' [מקדשכם] בכל צד. ומאי טעמה אמרינן על כל מה שברא [וכו'] חי העולמים, ולא אמרינן מה שבראת, אלא אנו מברכין להקב"ה שמשפיע חכמתו לחי העולמים זה והוא נותן הכל. ומאי טעמה אמרינן אשר קדשנו במצותיו וצונו ולא אמרינן וקדשתנו וצויתנו, מלמד שחי העולמים כלולים בו כל המצות כולן, וברחמיו עלינו נותנם לנו כדי לקדשנו בהם ואולי נזכה. ומאי טעמה, כי בשעה שאנו נזכה בעולם הזה לעולם הבא שהוא גדול ובידו אוצרות הנשמות, ובשעה שישראל טובים הנשמות זכות לצאת ולבוא לעולם הזה, ואם אינם טובים לא יצאו, והינו דאמרינן אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, מאי כל הנשמות שבגוף הוי אומר כל הנשמות שבגוף האדם ויזכו החדשות לצאת ואז בן דוד זוכה להולד. היאך, כי נשמתו תצא חדשה בכלל האחרים. משל למלך שהיה לו חילות, והשלים המשל בענין "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כ'ע'כ'מ'פ'י'י'ה' (כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם)" (דברים ח' ג'). ואמר שם ומאי ניהו מוצא פי ה', הוי אומר יחיה בתורה דהה'נו מוצא פי ה':

אמרו מכאן ולא עם הארץ חסיד, אם עליו (על הקב"ה) אינו גומל חסד איך אפשר לו להקרא חסיד. ואע"פ שמתחסד עם הבריות והוא עם הארץ לא חסיד יהיה. ובמה מתחסד עם קונו בתלמוד תורה, שכל הלומד תורה גומל חסד לקונו דכתיב "רוכב שמים בעזרך" (דברים לג' כו'), הוי אומר כשאתם לומדים תורה לשמה אזי אתם עוזרים לי ואני רוכב שמים ואז "ובגאותו שחקים" (שם) ומאי שחקים הוי אומר בחדרי חדרים כדמתרגמינן ומימריה בשמי שמיא, הילכך לא על הלחם לבדו יחיה האדם אלא על כל מוצא פי ה'

שהיא תורה שיצאה מפי ה' עליה יחיה האדם. ועוד אמר שם מאי דכתיב "החכם יענה דעת רוח" (איוב טו' ב'), ומאי ניהו דעת רוח אלא דעת שקרוב לרוח, דכתיב "ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה" (ישעיה יא ב'), חכמה ואחריו בינה ובבינה עצה וגבורה ודעת ויראת ה'. והאמרת לן שעצה זו גמילות חסדים גבורה זו מידת הדין דעת זו אמת וכן הדעת שבכחה יודע האדם האמת יראת ה' היא אוצרה של תורה והה'נו דאמרית אנא אלא שזו למעלה דאמר ר' עקיבא כל מה שברא הקב"ה ברא לנגד שנאמר "גם את זה לעומת זה עשה האלהים" (קהלת ז' יד') ומאי ניהו אוצרה של תורה דכתיב "יראת ה' היא אוצרו" (ישעיה לג' ו'). לפיכך צריך אדם להיות ירא שמים ואח"כ ילמוד תורה, משל לאדם שבא לקנות דבש תמרים ולא הולך כלי להביאם וכו':

(המשך אי"ה בגליון הבא)